

מ"ח 6590/23 - אליאב עמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 6590/23

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: אליאב עמר

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, שהורשע בעבירות של אינוס ומעשה מגונה.

1. נגד המבקש הוגש בשנת 2017 כתב אישום שמייחס לו עבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובעבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. לפי כתב האישום, ביום 25.8.2016 שהתה המתלוננת יחד עם אחותה בחופשה בחדר משותף במלון באילת (להלן: החדר והמלון בהתאמה). בין המבקש לבין אחותה של המתלוננת היכרות מוקדמת, והשניים קבעו להיפגש במלון. לאחר ששהו בבריכה, נכנסו המתלוננת, יחד עם אחותה והמבקש, לחדר. בשלב זה, פנה המבקש אל המתלוננת, החמיא לה על החזה שלה ושאל "זה אמיתי?". המתלוננת השיבה "כן", והמבקש חיבק אותה. מיד לאחר האמור, בזמן שאחותה של המתלוננת נכנסה לחדר השירותים, נשכב המבקש על המתלוננת ותפס את ידיה מעל ראשה. בתגובה שאלה אותו המתלוננת: "מה אתה עושה?" ואחותה אשר יצאה מחדר השירותים הורתה למבקש לרדת מהמתלוננת והמבקש עשה כן.

2. כעולה מכתב האישום, לאחר מכן, קבעו המתלוננת, אחותה והמבקש ללכת לחדרם של שני בחורים אותם הכירו במלון. בהיותם במעלית, בדרך אל חדרם של הבחורים, ביצע המבקש מעשה מגונה במתלוננת בכך שנגע באיבר מינה מעל בגדיה. המתלוננת, אחותה והמבקש שהו בחדרם של שני הבחורים עד אשר המתלוננת עזבה את חדרם והלכה אל החדר כדי לנוח. המבקש יצא אחריה, קרא לה, והמתלוננת אשר סברה כי הוא שכחה משהו בחדרה הלכה יחד עמו לחדר. כמתואר בכתב האישום, מיד לאחר כניסתם לחדר, החל המבקש לגעת בגופה של המתלוננת, בין היתר במותן, בחזה ובאיבר מינה. המבקש החל להוריד למתלוננת את השמלה והתחתונים, והמתלוננת אמרה לו כי היא אינה מעוניינת ושיעזוב אותה. לפי המיוחס, בתגובה אמר המבקש למתלוננת כי היא מצאה חן בעיניו וכי הוא רוצה אותה, או מילים דומות לכך, והוביל את המתלוננת למיטה. בהיותם במיטה, הסיט המבקש את החלק התחתון של בגד הים אותו לבשה והחדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה. כמפורט בכתב האישום, המתלוננת התנגדה למעשיו, וכל העת אמרה כי היא אינה מעוניינת ורק רוצה להתקלח ולישון אולם המבקש לא חדל ממעשיו. בהמשך לאמור, חיכך המבקש את איבר מינו באיבר מינה של המתלוננת ולאחר מכן החדירו לתוך איבר מינה. במהלך המתואר לעיל, המתלוננת ניסתה להדוף את המבקש ואמרה כי היא אינה מעוניינת במעשיו. בשלב מסוים, משראתה כי היא אינה מצליחה לגבור על המבקש, הפסיקה להתנגד ואמרה לו שיסיים עם זה כבר. המבקש הפך את המתלוננת, כך שכרעה על שש, הוריד את תחתוניה וחדר לאיבר מינה עד שבא לסיפוקו.

3. ביום 8.12.2019 הרשיע בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ץ והשופטים ג' שלו, א' משניות) את המבקש במיוחס לו בכתב האישום, לאחר שמצא כי עדותה של המתלוננת מהימנה ונתן בה אמון מלא. בית המשפט קבע כי עדותה נותרה עקבית לאורך ההליך, והוסיף כי הסתירות בגרסתה להן טען המבקש אינן מהותיות ולפיכך אין בהן לפגוע באמינותה. ביום 18.8.2020 גזר בית המשפט את דינו של המבקש והשית עליו 8 שנות מאסר; מאסר על תנאי, כמפורט בגזר הדין; ותשלום פיצויים למתלוננת בסך 70,000 ש"ח. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין לבית משפט זה. ביום 9.12.2021 דחה בית המשפט (הנשיאה א' חיות, והשופטים ג' קרא וי' וילנר) את הערעור על שני חלקיו. בית המשפט מצא כי טענותיו של המבקש מכוונות בעיקרן לממצאי עובדה ומהימנות, וכי לא נמצאה עילה להתערב בהם. בין היתר, נקבע כי בדין קבע בית המשפט המחוזי שלפיה אין בסתירות המסוימות הנטענות על ידי המבקש כדי לפגוע באמינותה.

4. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש, שאינו מיוצג, טוען - ככל שניתן להבין - טענות שונות שמופנות נגד מהימנותה של המתלוננת. בין היתר, טוען המבקש לסתירות בגרסתה בבית המשפט למול גרסתה במשטרה. עוד נטען כי המתלוננת השמיטה פרטים עובדתיים הנוגעים להשתלשלות העניינים, שיש בהם להצביע על כך שיחסי המין התקיימו בהסכמה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. נקודת המוצא היא כי על קיום משפט חוזר יש להורות במשורה ובאופן חריג, וכי על המבקש לקיים משפט חוזר בעניינו להעמיד תשתית ראייתית איתנה וממשית בדבר התקיימותה של אחת מן העילות שמנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (מ"ח 8653/18 צדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (31.12.2018); מ"ח 1675/12 אלקובי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.6.2012); מ"ח 7503/04 ברוך נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 3 (16.1.2005)). סבורני כי הבקשה שלפניי אינה מקימה עילה כאמור. טענות המבקש המכוונות למהימנותה של המתלוננת הן טענות "ערעוריות" מובהקות, וכידוע משפט חוזר אינו נועד להעלאת טענות שנידונו ונדחו בערכאות קודמות (מ"ח 5210/22 בדארנה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.8.2022); מ"ח 3551/22 שטיינברגר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (31.5.2022)). אף המבקש לא פירט בבקשתו נימוקים שמסבירים מדוע עומדת הבקשה באמות המידה שקבועות בסעיף 31 לחוק בתי המשפט.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ד באלול התשפ"ג (10.9.2023).

המשנה לנשיאה
